

Zbog čega su Sjedinjene Države još uvek na pogrešnoj strani u Srbiji?

By [Julia Gorin](#)

Global Research, March 24, 2010

[Nova Srpska Politička Misao](#) 17 March 2010

In-depth Report: [THE BALKANS](#)

Nešto se dogodilo nakon rata Bila Klinton na Kosovu 1999. Zapravo, nikakvog „nakon“ i nije bilo, jer se taj rat nikad nije ni završio. Njegov [nastavak](#) su obeležili antisrpski akti poput podmetnutih požara, [kidnapovanja](#), [bombaških](#) napada na civilne [autobuse](#) pod pratnjom NATO patrola, [spaljivanja živih beba](#), i [neometanih pokolja](#) i/ili [mučenja](#) srpskih staraca od preko osamdeset godina, [devojčica](#) školskog uzrasta, [seljaka](#), [tinejdžera](#) i Albanaca koji su Srbima prodavali životne potrepštine – a povremeno i ponekog mirovnjaka koji bi se, u retkim slučajevima, potrudio da išta od navedenog spreči. Sve ovo su političari i mediji – neuobičajeno saglasni po pitanju Balkana – otpisivali kao „ubistva iz osвете“. Ali svako ko je imalo upućen u [način izveštavanja](#) o Kosovu iz prethodne decenije, prepoznavao je ove događaje kao [nastavak](#) stvarnog etničkog čišćenja koje je i dovelo do obračuna između Oslobođilačke vojske Kosova i Beograda.

Istina, krajem 1999. [nekoliko relevantnih listova](#) se udostojilo da [izvesti](#) o [otkrićima](#) da su se masovne grobnice poput one u ozloglašenom rudniku cinka u Trepči pokazale praznim, a isto se dogodilo i sa stadionom za koji nam je prethodno bilo rečeno da je služio kao koncentracioni logor. Ko god je pročitao taj jednokratni epilog u medijima, mogao je da sazna i to da je „čišćenje“ osamsto hiljada Albanaca imalo [daleko](#) više veze sa bombama NATO i [naređenjima OVK](#), nego sa suludom optužbom da je Srbija pokušala da isprazni ovu pokrajinu od 90 procenata njenog stanovništva, [mitom](#) pod nazivom „[Operacija Potkovića](#)“.

Ali ova posleratna vest nije bila zanimljiva. Nijedno medijsko izdanje, nijedna organizacija za ljudska prava niti kongresna potkomisija, nisu pokrenuli istragu po ovom pitanju, i štampa je prešla na druge vesti, a sa njom i pažnja publike. Pa tako Amerikanci i ne znaju da su – istih onih meseci tokom kojih je naša vojska služila kao vazдушna podrška Oslobođilačkoj vojsci Kosova – albanski pobunjenici pokušavali da osvoje i područje Preševske doline na jugu Srbije, na kojoj se danas opet proširuju terorističke aktivnosti. Zatim, da su početkom 2001, navodno razoružana OVK i sve njene prateće skraćenice, pokrenule građanski rat u Makedoniji, zemlji koja je primila 400.000 izbeglica tokom kosovskog rata.

Istovremeno, albanski borci su započeli i sa otvorenim sukobljavanjem sa vojnicima NATO. U februaru 2000, predstavnici Ujedinjenih nacija i NATO na Kosovu u zajedničkoj izjavi su izneli i to da „dvojica mladih francuskih vojnika, koji su ovamo došli u sklopu mirovnih snaga, leže u bolničkim krevetima ranjeni iz vatrenog oružja, od strane istih onih ljudi koje su došli da zaštite,“ o čemu je [izvestio](#) Geri Dempsey sa Instituta Kejto (*GaryDempsey, CATOInstitute*). Dodavši pritom: „Kako mi je jedan iskreni obaveštajac iz Misije UN na Kosovu (UNMIK) objasnio u novembru, OVK nije ni razoružana ni rasformirana kako tvrdi Bela kuća, nego održava podzemnu mrežu koja raspolaže sa ‘više nego dovoljno oružja da započne novi rat.’ Odnos između NATO mirovnjaka i ove podzemne OVK, dodao je, može se definisati na

sledeći način: 'Mi smo njihovo oruđe, i kada im više ne budemo korisni, [okrenuće se](#) protiv nas.'

U članku objavljenom 2004. u klivlenskom dnevniku *RlainDealer*, Tanja Gavrilova, civilno lice zaposleno u Armiji SAD, prenela je deo svog dvadesetsedmomesečnog iskustva na Kosovu: „U pograničnoj patroli, tokom osmatranja ustanka albanskih pobunjenika, jedinica Armije SAD pri kojoj sam bila zaposlena, našla se pod direktnom minobacačkom vatrom u selu po imenu Krivenik. Novinar *Asošijeted Presa*, Kerim Dason, teško je povređen ... Preminuo je nedugo potom ... Jednom prilikom sam pitala jednog od generala iz komande NATO zbog čega albanski ekstremisti nisu raskrinkani kao krvožedni ratoborni teroristi. Pogledao me je, začutao, i odgovorio: „Kako da se okreneš protiv iste one grupe kod koje si došao, uz pretpostavku, da joj je potrebna pomoć? Očigledno, nismo znali s kim imamo posla. Bombardovali smo pogrešnu stranu.“

Marta 2000, pre nego što je Amerika odlučila da zaigra na kartu velike Albanije umesto da se zameri odlično naoružanim Albancima, *Washington Post* je izvestio: „Visoki zvaničnik Pentagona juče je upozorio da će američka vojska na Kosovu ovog proleća možda biti prinuđena da se sukobi sa svojim nekadašnjim saveznikom, gerilom etničkih Albanaca koja se ponovo naoružava i preti izvođenjem prekograničnih napada na Srbiju. 'To će morati da prestane i da se okonča, a ukoliko se ne dogodi tako, na kraju će dovesti do konfrontacije između Albanaca i KFOR-a.' Nekoliko meseci kasnije, dok je OVK, prema izveštaju lista *Toronto Sun*, „pripremala teren za potpunu nezavisnost“ tadašnji komandant KFOR-a, general Klaus Rajnhart je izjavio: „Kada je NATO ušao na Kosovo, imao je dužnost da se suprotstavi, jedino, Vojsci Jugoslavije ukoliko se vrati nepozvana. A sada otkrivamo da moramo da se borimo protiv Albanaca.“

Ali to se nije dogodilo. Umesto toga, Amerika je prihvatila albansku perspektivu kao sopstvenu. [U intervjuu](#) datom 2007. bugarskoj agenciji „Fokus“, Faton Klinaku, sekretar Organizacije veterana OVK u Prištini, otklonio je nedoumice: „Ukoliko međunarodna zajednica ne prizna albanskom narodu pravo na samoodređenje, nastavićemo borbu po prirodi stvari ... Svaka druga odluka (osim nezavisnosti) dovela bi do nasilja za koje bi bili odgovorni i političari i međunarodna zajednica“.

Ova poruka je odaslata još ranije, o čemu je *CNSNews.com* [izvestio](#) u novembru 2005.

„Pretnja (organizovane vojne operacije 'Armije nezavisnog Kosova') stiže nakon talasa nasilja protiv međunarodnih snaga na Kosovu i može dovesti do saveza između naoružanih pobunjeničkih grupa i džihadističkih snaga ... Pobunjenici su digli u vazduh veći broj vozila u vlasništvu UNMIK-a i Kosovske policijske službe, što je UNMIK dovelo u situaciju da upozori svoje zaposlene da treba da pred svaku vožnju proveravaju jesu li im vozila minirana. ... Grafiti širom Kosova poručivali su 'UNMIK, odlazi!' ... Kosovske snage NATO imaju plan pod nazivom 'Operacija Sigurno Utočište', pripremljen za slučaj nužde u kojoj bi valjalo evakuisati pripadnike međunarodnih snaga ... UNMIK i KFOR su u početku negirali navode o postojanju 'Armije nezavisnog Kosova', koje je kasnije ipak potvrdio komesar policije UNMIK-a Kai Vittrup ... Bivši šef za bezbednost Misije OEBS, Tom Gambil veruje da bi albansko nezadovoljstvo oko nezavisnosti moglo dovesti do sklapanja saveza između naoružanih pobunjenika i Al Kaide. Obe grupe žele prestanak međunarodnog prisustva na Kosovu, dok je Al Kaida i u prošlosti pokušavala da destabilizuje regiju Balkana. ... Ove pretnje se olako uzimaju, rekao je Gambil, zbog toga što „međunarodnim snagama ne odgovara prisustvo ozbiljne krize ove vrste, dok u isto vreme šalju izveštaje o vidnom napretku ostvarenom na Kosovu.“

Kris Deliso, u knjizi [The Coming Balkan Caliphate](#) iz 2007, detaljno obuhvata kompleksnosti situacije na Kosovu, priče koju niko ne želi da ispriča:

„Prećutno je prihvaćeno da OVK i njeni saradnici u zločinu [neće biti uznemiravani](#). „Postignut je dogovor po kojem mi ne diramo njih ako oni ne budu dirali nas,“ sažima situaciju nekadašnji švedski zvaničnik OEBS-a na Kosovu. „Taj sporazum je imao svojih koristi, ponajviše to da su nas pustili da preživimo.“ Nadređeni UNMIK zvaničnici naredili su uništavanje izveštaja koji su svedočili o intenzitetu napada na pripadnike manjina većem od broja zvanično prijavljenih slučajeva. Štaviše, feljton iz 2007. u švedskom dnevnom listu *DagensNyheter* pominje i „orman u štabu policije UN, od poda do plafona ispunjen kriminalističkim izveštajima koje nikad niko nije pročitao“. Takođe, međunarodne organizacije su premeštale ili otpuštale one službenike koji su progovorili javno, ili protivrečili zvaničnom stavu. U zamenu za poslušnu saradnju, pak, međunarodni službenici su dobijali drugačije povoljnosti, pruženo im je „uživanje u mirovnom plenu – od prostitutki iz mafijaških pošiljki, pa sve do multimilionskih pronevera u dolarima proisteklih iz privatizacije i budžetskih ‘nesravnjenosti’.“

Ali, tokom 2007, nekolicina nedovoljno poslušnih UN posmatrača „upustila se u poduhvat bez presedana i sastavila nezavisnu analizu“, prema [pisanju](#) kanadskog vojnog izveštača Skota Tejlora iz 2008, „... da bi pokazala ‘jaz između (sopstvenog) neposrednog iskustva...i idilične slike ukupne situacije prema zvaničnim izveštajima najviših zvaničnika UN...’ Dogodilo se više od hiljadu otmica Srba i ostalih pripadnika manjina od 1999... pa ipak još nijedna jedina osoba nije osuđena za ta nedela... Zločinačko vođstvo OVK, koje je trebalo da bude rasformirano, umesto toga je zauzelo uticajne pozicije u svakom segmentu kosovskog društva... OVK se naprosto ‘transformisala u skup zločinačkih struktura, koje se bave organizovanim kriminalom, aktivnostima poput droge, oružja i prostitucije.’ Gambil navodi i to da su se četrdeset dvojica mafijaških vođa vratila na Kosovo nakon naše vojne intervencije. Prema izjavi jednog oficira, ti gerilci su ‘stvarna vlast na Kosovu, a mnogi među njihovim liderima sada su postali političari na svim nivoima – uključujući i premijera (Hašim Tači) ... Život etničkih manjina na Kosovu sastoji se iz ograničene slobode kretanja i straha bez prestanka ... Međunarodna zajednica je dozvolila da se zastava Republike Albanije zavijori na većini zgrada javnih institucija još od 1999... Sportski stadion u Prištini je ukrašen ‘ogromnim portretom naoružanog, bradatog vođe OVK odevenog u maskirnu uniformu... Izostanak skidanja provokativnog postera svedoči o tome da se međunarodna zajednica zapravo ‘povija pred diktatima ekstremista i ratnih gospodara.’ ... ‘Izvorna uloga (trupa NATO-a) sastojala se u sprovođenju Rezolucije 1244 – kojom je jasno priznat srpski suverenitet nad Kosovom’, objasnio je Edvard Tau (Edward Tawii), kanadski savetnik pri policijskim snagama UN... ‘A sada govore kako će KFOR biti nadležan da osigura bezbedno okruženje za podršku deklaraciji nezavisnosti’.”

Nismo hteli da Albanci počnu da ubijaju nas, te smo ih pustili da i dalje ubijaju Srbe. Umesto da vidimo šta bi se dogodilo ukoliko kažemo „ne“ albanskim zahtevima i namerama, i time rizikujemo da Amerikanci otkriju pravo lice svojih novih najboljih prijatelja – što bi, jasno, podrazumevalo i [pretnju](#) terorizmom na našem [tlu](#) – napravili smo sebi [veći](#), i [globalniji problem](#).

Osim što je džihadu poslužilo kao velika kapija za Evropu, stanje na Kosovu navelo je i jednog od službenika UNMIK-a na [izjavu](#) za *CNSNews.com* 2005.

„Nakon što je otkriveno da je eksploziv koji su teroristi iz Al Kaide koristili prilikom

bombaških napada na Madrid marta 2004. došao sa Balkana, izjavio je: 'Sedim ovde (na Kosovu) i posmatram specijalne jedinice kao patroliraju i ne rade ništa. Koliko će još ljudi umreti, dok se teroristi odmaraju i krepe ovde, na ovim ne toliko umerenim muslimanskim područjima balkanske pozornice?... Kosovo je preplavljeno ekstremistima i NATO bi mogao i da se povuče pre nego što mu ovo ne eksplodira u lice. Rat protiv terora! Ovo više izgleda kao podrška teroru!'"

Kada se Kosovo ponovo pojavilo u vestima 2008, neki su počeli da shvataju. U martu 2008, profesor pravnih nauka na Univerzitetu Nortwestern, Judžin Kontorovič (*Eugene Kontorovich*) napisao je u listu *NewYorkSun*:

„Reklo bi se da neprestane pretnje nasiljem čine važan sastojak kosovskog uspeha u borbi za samoopredeljenje. Kosovski premijer, bivši vođa pokreta naoružanih pobunjenika, često je upozoravao na 'opasnosti' i 'nesagledive posledice' ukoliko se pokrajini ne dozvoli otcepljenje. Sa 16.000 NATO vojnika u tom području, Evropa nimalo nije želela ustanak koji bi se mogao prevoriti u magnet za džihad. Kao rezultat, NATO i Amerika su postali učesnici u rasturanju jedne suverene zemlje koju su pokorili silom. ... Sa stanovišta međunarodnog prava, čitav taj proces je sačinjen od niza poniženja ... (i) pravo na samoopredeljenje je počelo da zavisi od ishoda bezobzirnosti grupe koja ga traži, kao i od njene fizičke blizine Evropi; mirovnjaci su taoci; a princip suvereniteta je nadglasan terorističkom pretnjom.“

Reč "taoci" precizno opisuje položaj Zapada na Kosovu. Ako se iko pita zbog čega se administracija Džordža V. Buša pridružila klintonistima u uverenju da je „nezavisnost [jedina održiva mogućnost](#)“, da „kompromisa ne može biti“, da „Kosovo mora biti nezavisno“, „Kosovo će biti nezavisno“, i da je svaki drugačiji ishod „[nemoguć](#)“ kako je [ponavljala](#) Kondoliza Rajs, razlog se nalazi u činjenici da su se u banditskom rajuu na Kosovu, Sjedinjene Države našle u naizmeničnoj poziciji taoca i otmičara. Albanci nam daju ultimatum, a mi ultimatum dajemo Srbima. Naša vlada sledi albanski stav, a naša štampa sledi stav vlade. Robert M. Hejden (*Robert M. Hayden*) osvrnuo se na ovu praksu u martu 2008. u tekstu za *United Press International*.

„Srbi su se suprotstavili tome da im bude nametnuta albanska država, mahom na miran način, osim što su uništili kontrolni punkt na granici koju ne priznaju uprkos insistiranju Sjedinjenih Država da to moraju da učine. Protesti su postali nasilni kada je UN-policija uz podršku NATO na silu prekinula mirno zauzeće jedne administrativne zgrade u ponedeljak ... Problem nisu 'srpski nacionalisti' i njihovo odupiranje 'Zapadu', kako je to sročio jedan od onih američkih novinara koji Prvi amandman poštuju tako što papagajski ponavljaju stav *Stejt Departmenta*, već pokušaj Bušove administracije da silom nametne vojno rešenje jednom političkom problemu, narušivši povelju Ujedinjenih nacija i osnovne principe međunarodnog prava... Političko rešenje sa Srbijom je bilo moguće postići, ali ga nisu htele ni Klintonova niti Bušova administracija.“

Sve jasnijom postaje i slika „propalih“ pregovora između Beograda i Prištine, na kojima je srpska delegacija iznosila razne spiskove širokih kompromisa, dok je albanska delegacija samo čekala da se razgovor završi, [svesna](#) toga da joj supersila pruža podršku u odbijanju ičega osim nezavisnosti. [Sabotažom](#) „pregovora“ [pred](#) svaki novi krug – šta god to značilo – zvaničnici Sjedinjenih Država [najavljivali su](#) da je nezavisnost neminovni rezultat.

Nije se važnim ispostavilo čak ni to što je kosovski predsednik već pokazao, na primeru Gruzije, razmere štete koju će naneti poretku stvari u svetu. Istog meseca tokom kojeg se odvijao nadrealni, anahroni, posredni rat između SAD i Rusije, avgusta 2008, Džon Mekejn je

[i dalje opravdavao](#) kosovski rat na Godišnjoj nacionalnoj konvenciji Američke Legije (*American Legion*), ponovivši sve odavno raskrinkane mitove, a svega par nedelja ranije – gluv na brojna upozorenja Rusije da sami sebe uvlačimo u gruzijski scenario – predsednik Buš je ponajviše brinuo o tome što se naredna faza nadgledane kosovske nezavisnosti ne odvija dovoljnom brzinom (prelazak nadležnosti sa UN na „EULEKS“, zakonodavno-bezbednosnu misiju Evropske unije). Tom prilikom je još jednom pokazao zagonetnu žurbu, već viđenu tokom zajedničke junske izjave sa nemačkom kancelarkom Angelom Merkel (pukom slučajnošću, odmah [nakon](#) što su kosovski predsednik Fatmir Sejdiu i bivši komandant OVK/ratni zločinac/premijer Ramuš Haradinaj [rekli](#) da je došlo vreme za odlazak UN). Predstavnicu za medije DŽudi Enslie (*JudyAnsley*) je izjavila: “Nadamo se da će do toga doći vrlo brzo, možda čak i tokom ove nedelje.” Narednog meseca, Buš je učinio postupak [bez presedana](#), dočekavši premijera i predsednika Kosova u Beloj kući, i uz širok osmeh ponovivši: „čvrsto verujem da misija Ujedinjenih nacija mora biti predata Evropskoj uniji što je pre moguće.“ Poput naših albanskih klijenata, i on je [potvrdio](#) da se „protivi bilo kakvoj podeli“ Kosova, i [dodao](#): “Obavezao sam se na to da će Sjedinjene Države nastaviti da sarađuju sa onim zemljama koje još uvek nisu priznale nezavisnost Kosova, s ciljem da ih ubedimo da to učine što je brže moguće.”

Povod za ovakvu vatru pod tabanima zapadnih vođa u postupku otimanja dela teritorije jedne zemlje kako bi je podarili svojim štitičenicima i pružili im sve što žele, ni pedlja manje i iz istih stopa, nema nikakve veze sa redovno ponavljanim frazama o „posebnom kosovskom slučaju“ ili „zbog Miloševića“, ma koliko se istrajavalo na diskreditovanim mitovima koji i dalje služe svrsi. Trebala bi da začudi činjenica da jedno malo, opskurno, i naizgled beznačajno područje – čije ime dobra većina Amerikanaca nije nikad prevalila preko usana uprkos tome što smo tamo ratovali – može da predstavlja toliko neprikosnoven prioritet velikih sila. Ali ono što je zapadne zvaničnike noćima držalo budne bila je „bojazan da bi se krhki mir u pokrajini pod upravom UN mogao urušiti, pritom razjarivši Albance,“ [izvestio](#) je britanski *Guardian* tokom Bušove posete Albaniji 10. juna 2007. ([zapanjujući](#) izbor datuma za posetu). “Pitanje je da li će uopšte biti beskrajnog dijaloga na temu o kojoj smo već doneli odluku ... Brinu me neispunjena očekivanja na Kosovu, i zbog toga ćemo ubrzati taj proces.” “Brinulo ga je to što je jedan ratni zločinac i (u to vreme) premijer, Agim Čeku, upozorio čak i u [autorskom](#) tekstu iz 2007. na stranicama lista *WallStreetJournal* da je nezavisnost „neizbežna“ i da se više ne može odlagati. Ranije, iste godine, tokom javnog saslušanja u Vašingtonu (transkript dostupan u *FederalNewsService*), tadašnji državni podsekretar Nikolas Berns (*NicholasBurns*) je rekao: „Povećali bi se izgledi za nasilje ako budemo oklevali. Jer Albanci muslimani čine između 92 i 94 procenta stanovništva Kosova. Čekali su dugo, dugo vremena ... I sada mi, međunarodna zajednica, moramo delovati.“ Na šta je kongresmen [Eliot Engel](#) (Demokratska partija, država Njujork) odgovorio: „U potpunosti se slažem s Vama, gospodine Berns, da se mogućnost nasilja u slučaju našeg odlaganja uvećava koliko i odlaganje. Tamošnji narod je godinama čekao, i sada je istinski došlo vreme.“ Dve godine ranije, tokom pogroma protiv Srba na čitavom Kosovu, Engel se obratio Predstavničkom domu Kongresa rečima: „Nezavisnost za narod Kosova jeste jedino rešenje... Ono što smo videli... predstavlja taj besmisleni plan pod nazivom ‘Standardi pre statusa’.”

Nedoumicu izaziva pitanje da li je koncept standarda pre statusa za g. Engela jednako iritantan i u slučaju palestinskih teritorija. Tamo je narod živeo u iščekivanju državnosti već šest decenija – pa opet, 2007 smo slušali kako je i sedam godina čekanja previše dugo za Albance. U ovome se nalazi poprilično zakamuflirano priznanje da ove naše „proameričke“ prijatelje smatramo većom opasnošću od verbalno antiameričkih Palestinaca.

[Izvod](#) iz rubrike „Pitanja i odgovori“ iz jednog broja magazina *Time* iz 1999, oslikava dubinu našeg skretanja u odnosu na ciljeve koje smo imali u početku: „Alijansa želi da Kosovo dobije autonomiju unutar jugoslovenske federacije, ali se protivi punoj nezavisnosti za koju se bori OVK, jer strahujemo da bi, stvaranjem nove kosovsko-albanske države, ionako nemiran region bio dodatno destabilizovan.“

Danas je, pak, i sam jezik naših političara postao naopak: potez za koji smo znali da će destabilizovati region – konkretno, davanje Albancima onoga što hoće – sada biva [podržan](#) uz objašnjenje da je baš to [neophodan](#) element u regionalnoj „[stabilizaciji](#)“. Pa tako i naša vojska izvršava naloge OVK, kako bi i poslednjeg među preostalim Srbima naterala na pokoravanje novoj stvarnosti. Ili, kako su entuzijastični [pripadnici](#) Nacionalne garde [bili instruisani](#) da [deklamuju](#) cilj svog odlaska na Kosovo: „da omogućimo bezbedno i sigurno okruženje, gospodine.“

Većina tog ostatka Srba nalazi se na jedinom delu Kosova gde je još uvek bezbedno biti Srbin, u Severnoj Kosovskoj Mitrovici, duž međe sa Srbijom. Poput slučajeva Bosne i Hrvatske, ni narod srpskih područja na Kosovu, nakon otcepljenja, nije želeo da živi pod vlašću onih koji se diče ubijanjem Srba, pa je zatražio podelu kojom bi mu se omogućilo da ostane unutar međunarodno priznatih granica svoje zemlje, Srbije.

Dok su neki zapadni lideri i stavljali mogućnost podele za sto tokom pregovora, naši albanski „partneri“ su nas [izvestili](#) o tome da podela [ne dolazi](#) u obzir, što smo zatim [usvojili](#) kao američki zvanični stav. U stvari, već tokom maja 2000, *NYTimes* je citirao NATO zvaničnike po ovom pitanju: „Ali ako Kosovo ne bude sačuvano u jednom komadu, na čemu su Albanci insistirali a međunarodna uprava garantovala, odnosi između NATO i albanske zajednice će biti pogoršani, kažu zvaničnici. ‘Albanci će se osećati kao da smo ih izdali,’ kaže visoki NATO-zvaničnik, ‘i okrenuće se protiv nas.’“ (Nasuprot tome, izdaja Srba nam nikad nije predstavljala problem, jer od njih nemamo čega da se plašimo.) Ironično, kosovski lideri i teroristi jednako se pozivaju na „nepovredivost granica“ i upozoravaju na uspostavljanje opasnih „presedana“. Decembra 2007, predsednik Sejdiu je potvrdio: „Mi smo za poštovanje granica“, i upozorio na „loš presedan“ koji bi se uspostavio podelom Kosova (ali, naravno, ne i samim kosovskim otcepljenjem).

Na scenu stupaju terorističke grupe koje deluju na Kosovu i u njegovom okruženju: podružnica OVK, Albanska nacionalna armija (konačno označena kao „teroristička“ 2003, nakon što su UN godinama demantovale i samo njeno postojanje), čiji je deklarisan cilj „zaštita teritorijalnog integriteta Kosova“, a koja je tokom decembra 2007 više puta upozorila o svojoj nameri da izvrši „operacije“ zarad uspostavljanja albanske vladavine nad Severnom Mitrovicom. [Tri dana kasnije](#), tadašnji šef UNMIK-a, Joakim Riker, izjavio je za prištinski list *Zeri* da „KFOR i UNMIK neće dozvoliti regionima sa srpskim stanovništvom da se ‘odvoje’ od pokrajine.“ Red dolazi na američke birokrate: „Ono što ne možemo dopustiti“, [rekla](#) je državni sekretar Rajs u [maju](#) 2008, „jeste kretanje u pravcu kojim bi se doveo u pitanje teritorijalni integritet Kosova... Želimo da budemo sasvim sigurni u to da nema pokušaja podele Kosova.“

Umesto da se pozabave kosovskim dijaboličnim putem u državnost, naše birokrate i mediji upućuju javnost na nekakvu pretpostavljenu zlokobnu ulogu koju igra Beograd ([i](#) kosovski Srbi) kao „uzrok“ svih „tenzija“ u severnom delu Kosova, jer Beograd podržava Severnu Mitrovicu, u kojoj još uvek opstaju srpske institucije. Upozoravaju nas da pravu pretnju predstavlja odbijanje Beograda da prizna otimačinu teritorije, traženje podrške u Moskvi i „mešanje“ u naše mahinacije na delu sopstvene zemlje. Ovo, kažu nam, stvara „paralelne

institucije“, koje su „opasne“. Zanimljivo rečit prekor, ako imamo u vidu da je stvaranje paralelnih institucija kosovskih Albanaca unutar društva-domaćina i dovelo do secesije koju slavimo.

Jula 2008, dok se nekadašnji kosovski premijer Ramuš Haradinaj vraćao u politički život sa svog suđenja za ratne zločine, na kojem je [oclobođen](#) kada je [više svedoka](#) iznenadno umrlo a ostali promenili iskaze, *NYTimes* je izvestio da se on „obrušio na vladu – i na Zapad – zbog dopuštanja Beogradu da kontroliše sever pokrajine sa srpskom većinom, i upozorio da će Albance napustiti strpljenje.“ ‘Moramo biti kadri da ispunimo obećanje dato 17 februara,’ rekao je, podsetivši na dan proglašenja nezavisnosti [pet meseci ranije]. ‘Znam šta znači strpljenje, ali... može da bude prekasno.’”

I tako su NATO-trupe počele da okružuju Severnu Mitrovicu u sklopu pripreme da isporuče ništa manje od celog komada zemlje koju naši gospodari zahtevaju. Ovo je ista ona NATO-vojska kojoj je ranije rečeno da će čuvati Albance od Srba, ali je umesto toga otkrila da mora da štiti Srbe od Albanaca. A sada im predstoji zauzimanje Severne Mitrovice silom, e da bi pokorili i poslednje neposlušne Srbe. I pošto već nije sačuvao teritorijalni integritet Srbije prema UN Rezoluciji 1244, Zapad će sada obezbeđivati teritorijalni integritet „Kosove“, kako glasi albanski izgovor ove srpske reči. I to se naziva „sprovođenjem vladavine prava“ na „zategnutom i nesigurnom“ severu Kosova. Što na orvelovskom *Kosovogovoru* (*Kosovospeak*) znači baš suprotno, i označava stvaranje atmosfere na severu pokrajine upravo onoliko zategnutom i nesigurnom za nealbance, koliko i na ostatku Kosova. Štaviše, strategija koju upravo stvaraju kosovski lideri i EU – navodno neutralna po pitanju statusa – povodom potčinjavanja severa kontroli Prištine, povremeno se opisuje, kod svih uključenih strana, kao „konačno rešenje“ za kosovske Srbe.

Kosovo je već poslužilo dvojici američkih predsednika. Pesnicom po Srbima, Bil Clinton je je u poslednjem trenutku obezbedio da mu političko nasleđe ne bude isključivo ime „Levinski“, a izvođenje radova sa nezavisnošću Kosova Džordžu Bušu je pružilo makar jedan primer spoljnopolitičkog „uspeha“ na koji bi se mogao pozvati – „stvaranje pretežno muslimanske države u samom srcu Evrope,“ kako se [razmetao](#) pokojni Tom Lantoš. Hoće li se i Barak Obama pridružiti orgiji? Ne treba ni pitati.

Kroz nekoliko meseci, bez obzira na to da li će Beograd konačno pokleknuti i izneveriti kosovske Srbe (što je vrlo moguće), bićemo svedoci sledećem činu NATO rata pod vođstvom SAD protiv savezničke države iz oba svetska rata, koja nikada nije predstavljala pretnju Americi, a u korist vašingtonskih ljubimaca koji su se, sasvim slučajno, nekad [borili](#) na strani [nacisti](#) a danas se pokatkad bore za džihad. Biće to poslednja u nizu naših agresija koje se protežu kroz dve decenije i tri različite predsedničke administracije, nastavak beskrajne izdaje koja obeležava „odnose“ Zapada sa Srbijom, zemljom koja se i dalje okreće ka Zapadu. (Štaviše, čim su očajnički evro-atlantski opredeljeni glasači izabrali prozapadne vođe na januarskim izborima 2008, odgovoreno im je udarcem u glavu u obliku otcepljenja i američkog priznanja tog čina.) Nametaćemo granice koje priznaje tek jedna trećina država članica UN.

Ovoga puta, kada Amerikanci budu posmatrali našu vojsku koja „smiruje“ Srbe – najverovatnije, tek [nakon](#) nekih [provokacija](#) ili [izrežiranih](#) napada od strane [nekih operativaca](#) koji su već uočeni na [severu Kosova](#) – trebalo bi da stvari vide onakvima kakve jesu. A završiće se ostvarenjem onog plana o čijem postojanju su neki zaposlenici pri UN [došapnuli](#) izveštaču Tejloru: hapšenje lokalnog srpskog vođstva (već u toku); zatvaranje granice prema Srbiji; razoružavanje, zatim i predavanje Srba nekadašnjim pobunjenicima

OVK koji danas čine Kosovsku policijsku službu.

I dok smo pokušavali da [razblažimo](#) mogućnost albanskog nasilja i [predstavimo je manjom nego što jeste](#), prema Srbima smo iskazali nameru [eskalacije](#) konflikta, e da bismo stvorili makar privid legitimiteta politike koju vodimo. Kako mi je napisao pripadnik Nacionalne garde tokom svog boravka na Kosovu 2007:

„Otkrio sam da nam PS [pravilo službe] prema onima koje nazivamo ‘takmičarima’ predviđa da se povučemo i izvestimo ‘dalje’. ‘Takmičar’ je osoba koja predstavlja pretnju bezbednom i sigurnom okruženju. Ali, kada se u zimu 2006 pojavila ANA (Albanska nacionalna armija), vojnici KFOR-a nisu bili poslati u potragu za njenim pripadnicima, niti im je rečeno da išta oko toga učine, premda je kosovska policijska služba imala oružane obračune s tim ljudima. Sa druge strane, kada je srpska paravojska, navodno, stigla ovamo, vojnike smo rasporedili po šumama u poteru za njima. Zbunjen sam, dva identična incidenta, a tretirana različito. A to ne deluje pošteno, i izgleda mi podmuklo.“

I dok naši vojnici nesebično obavljaju svoju službu, sami bi sebi učinili dobro delo ako bi se zapitali šta im je svrha. Trebalo bi da shvate šta to nameću svojim sopstvenim rukama. A kada se na američkim televizijskim ekranima ponovo pojave samo prizori „divljih“ srpskih reakcija, s ciljem da Srbe prikažu kao nasilnike zarad opravdavanja agresije koja je to ponašanje proizvela, Amerikanci treba da se zapitaju kako bi oni reagovali ako bi ih na otcepljenje od sopstvene zemlje prisilila neka etnička grupa koja je u predelu u kojem žive ostvarila status većine, i kako bi živeli pod vladavinom ubica iz redova te grupe.

Ako su se Amerikanci osetili ubeđenima u ispravnost našeg izbora strane na Kosovu u trenucima kada su gledali mahanje svim onim američkim zastavama od Prištine do Tajms Skvera 17. februara 2008, vlasnik sajta *Balkananalysis.com*. Kris Deliso iznosi i neke rezerve: „Albanci vole Ameriku do one mere u kojoj im Amerika služi za obračun sa lokalnim neprijateljima. Ali ako bi Amerika odjednom promenila svoju politiku i osporila nezavisnost Kosova, da li bi oni ... i dalje mahali američkim barjacima i imenovali svoje ulice po američkim predsednicima? Mislim da ne bi. Sa druge strane, Srbi, koji su još od ranih devedesetih istrpeli čitav niz agresija pod američkim vođstvom – paralizujuće ekonomske sankcije, NATO bombardovanje mahom civilnih ciljeva, a sada i nasilno zauzeće svoje istorijske pokrajine Kosovo – i dalje ostaju otvoreni za investicije, angažman i saradnju. Može li iko i da zamisli sličnu situaciju, da je slučajno bilo obrnuto i da su Albanci okusili bes NATO?“

U Briselu, februara 2007, pošto je saslušao uobičajene prazne garancije zaštite ljudskih prava kosovskih Srba i ostalih manjina, Džim Džatras, bivši analitičar Republikanskog spoljnopolitičkog odbora Senata SAD, pitao je mađarskog člana Evropskog parlamenta: „Nije li čitava ova priča o zaštiti Srba zapravo prećutno priznanje da među kosovskim Albancima postoji mnogo nasilnih i netolerantnih ljudi? Zašto biste nagrađivali njihovo nasilje statusom države?“ Parlamentarac mu je odvratio: „Zato što ih se bojimo.“

Prevod: Bojan Kozić

Originalni tekst na engleskom možete naći na [Huffington Post](#), obavljen 12. marta 2010

The original source of this article is [Nova Srpska Politička Misao](#)

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Julia Gorin](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca